

Nr 364.

Av herr **Rubbestad m. fl.**, *angående viss ändring av bestämmelserna om statsbidrag till enskilda utfartsvägar.*

I nuvarande tid torde ingen kunna bestrida, att bra vägar ha en mycket stor betydelse icke endast för den enskilde individen utan för samhället i sin helhet. Liksom det är sagt att väg bryter bygd, likaväl gäller det i våra dagar, att dåliga kommunikationer, som i hög grad försämra utkomst-möjligheterna, kraftigt bidraga till att avfolka många bygder.

Härvid spela naturligtvis de stora landsvägarna den största rollen, och dessa ha ju under en lång följd av år gynnats av det allmänna. Men an-norlunda förhåller det sig med de enskilda utfartsvägarna. Det är ganska nyligen, som statsmakterna räckt en hjälpande hand, när det gällt byggande och underhåll av dessa. De bidrag som lämnats för dessa ändamål ha också varit ganska begränsade.

En annan olägenhet med den enskilda väghållningen är att med nu-varande bestämmelser ett stort antal ägare av egendomar och lägenheter icke alls kunna komma i åtnjutande av något bidrag. Enligt de nu gällande reglerna utgår bidrag till underhåll endast efter följande två förutsätt-ningar:

- a) där vägen befares av andra än väghållare i större omfattning eller eljest på sådant sätt att underhållet därigenom avsevärt försämras samt
- b) där vägen är av väsentlig betydelse för en bygds befolkning och det nödiga underhållet av vägen på grund av vägens längd eller annan om-ständighet måste vara för väghållarna synnerligen betungande.

Tillämpningen av dessa bestämmelser har i allmänhet blivit den att bi-drag utlämnas endast till sådana utfartsvägar, där det finnes ett flertal ägare, som benyttja samma väg. I de fall däremot, där det endast är *en* ägare, som har en utfartsväg, erhåller denne inget som helst bidrag, trots att denna sistnämnda väg kanske i många fall är både längre och mera kostnadskrävande än den, till vilken man erhåller bidrag.

Vi finna dessa tilldelningsgrunder otillfredsställande och anse att det bör vara möjligt även för den, som är ensam om sin utfartsväg, att kunna komma i åtnjutande av statsbidrag för iordningställande och underhåll av den enskilda utfartsvägen i alla de fall då detta är betungande för den en-skilde. Vi ha ju tusentals, för att inte säga tiotusentals, sådana jordbruks-fastigheter i vårt land, där förhållandena äro sådana, att ägarna äro en-

samma om sina långa utfartsvägar och där behovet är synnerligen stort att få erhålla en hjälpande hand från det allmänna sida.

Att motverka landsbygdens avfolkning torde vara ett samhällsintresse av stort mått, och ett ganska verksamt medel till förhindrande av denna avflyttning anse vi bland annat vara, att statsmakterna äro behjälpliga med bidrag till anskaffande och underhåll av goda kommunikationsförhållanden för sådana som i det hänseendet äro missgynnade.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning syftande till sådan ändring av bestämmelserna om bidrag till enskilda utfartsvägar, att möjlighet beredes även en ensam väghållare att komma i åtnjutande av statsbidrag för iordningställande och underhåll av enskild utfartsväg.

Stockholm den 26 januari 1950.

Axel Rubbestad.

Rob. L. Jansson
i Aspeboda.

Gunnar Hedlund.

Gunnar Ericsson
i Näs.

David Boman
i Stafsund.

Per Persson
i Norrby.

E. Pettersson,
Ersbacken.

Ivar Johansson
i Mysinge.

J. Onsjö.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.
